

[Erik Holst]

1987, og at vi får vurderet, om den er tilfredsstillende eller ej.

Jeg rejste et spørgsmål til udenrigsministeren, som ministeren måske senere får lejlighed til at svare på: hvis nu sagen bliver fremlagt som utilfredsstillende, er det så således, at Danmark skal begynde forfra, eller kan vi fortsætte, hvor vi stoppede? Jeg har indtryk af, at det er et midlertidigt stop, vi har lavet, og ikke andet.

Må jeg sige til hr. Dohrmann: der må være nogle misforståelser, hr. Dohrmann, om vort medlemskab af Europarådet. Vi har indgået nogle aftaler, og vi har skrevet under på nogle konventioner og ratificeret dem, og det har Tyrkiet også. Den ædlest af konventionerne og den mest betydningsfulde er vel menneskerettighedskonventionen, og når den brydes ustandselig, så har hr. Dohrmann og jeg en pligt til at sørge for, at der bliver gjort opmærksom på det. Og man prøver at undgå at bryde den, hvis man ellers er medlem af Europarådet.

Så vil jeg lige sige til hr. Bjørn Elmquist om det med at stryge med hårene: jeg mener såmænd bare meget enkelt den argumentation, der har været ført utallige gange både i EF og i Europarådet, nemlig at hvis vi viser Tyrkiet tillid, hvis vi viser det støtte, og hvis vi frigør de midler, som det har så hårdt brug for af økonomisk art, fra EFs side, så vil Tyrkiet som den gode og artige dreng hurtigere finde den rette vej. Jeg tvivler en anelse på argumentets værdi.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Det var til hr. Albrechtsen også. Jeg synes nok, at der var så stort slør i de aktuelle forhold, som hr. Albrechtsen synes at støtte sig på, at jeg vil overrække ham de to rapporter, der har været talt rosende om, fra det politiske og fra det juridiske udvalg.

Det giver mig anledning til at overveje – og rejse i en anden sammenhæng, ikke nu og her – hvordan vi kan sikre os, at også partier, som ikke har direkte repræsentation i Europarådsdelegationen her fra folketinget, kan drage nytte af det arbejde, der gøres dernede.

Noget af den tvivl, som hr. Albrechtsen omtalte, er helt klart bortvejret, når man læser det her, f.eks. hvad angår afkortning af straffen. Det er sket ved en lov, som er ved-

taget af nationalforsamlingen i Ankara på forslag af regeringen. Det er ikke et dekret, og det er ikke gennemført på anden måde.

Dohrmann (FP):

Først til hr. Erik Holst: jeg tror da også på, at man gennem EF, gennem samkvem, ja stort set gennem internationalt samarbejde kan præge langt, langt bedre end ved det, VS her gør sig til talsmand for, som jo kun kan opfattes som en meget uvenlig handling, hvis man overhovedet lægger mærke til det.

Jeg vil godt sige til hr. Albrechtsen, at jeg ikke har sagt ét ord heroppefra, som kan tolkes i retning af det, hr. Albrechtsen sagde om, at jeg forsvarer tortur. Tværtimod, jeg finder den modbydelig. Men jeg vil vove den påstand, at om så hr. Albrechtsen stod her fra nu og til juleaften 1987, så ville det ikke hjælpe ét eneste torturoffer.

Albrechtsen (VS):

Det, jeg sagde om hr. Dohrmanns standpunkt, var, at jeg fandt det kvalmende, at hr. Dohrmann ikke føler noget ansvar for den tortur, som hans medmennesker udsættes for, og at han kunne betragte spørgsmålet om tortur som et indre anliggende i andre lande, som man ikke behøver at påtage sig medansvar for og gøre noget ved. Det var det, jeg sagde. Og det mener jeg.

Til hr. Bjørn Elmquist blot den bemærkning, at jeg jo har studeret disse forhold. Jeg har vist ikke benægtet, at denne strafafkortning er gennemført ved en lov. Jeg nævnte blot, hvad der var baggrunden for den lov, og så nævnte jeg i den sammenhæng, at der på amnestiområdet rent faktisk ikke sker andet end deklatoriske fremskridt, og de nytter jo altså ikke. Der skal jo rent faktisk også slippes nogle politiske fanger løs i praksis, før det hjælper noget.

Mig bekendt er den tyrkiske regering simpelt hen i praksis modstander af at gennemføre – og militæret vil simpelt hen ikke have det – en generel amnesti for politiske fanger.

Som udenrigsministeren nævnte, er der stadig væk undtagelsestilstand i store dele af Kurdistan, og her er man, så vidt jeg har oplysning om, i øjeblikket i færd med at øge antallet af internerede og politiske fanger. Så nogle steder i landet går det direkte den gale vej.